

Kef Reference 207/2

golvet hela 116 cm, så man bör sitta ett par meter bort för att utnyttja den fina spridningen så bra som möjligt.

Mellanregistret runt diskanten är 16,5 cm (6,5 tum) i diameter och det backas upp av ett 10-tums baselement som är monterat i ett massivt kabinett med omfattande avstyvning på insidan. Och det behöver kabinettet, för underst sitter ytterligare två 10-tums baselement som bara spelar djupas under 120 Hz.

Sade vi High End? Mer seriöst än så här kan det knappt bli. Vilket man märker till fullt när högtalarna får vältra sig med en potent förstärkare som motor.

Fantastisk musikförmedling

För att vara så stora och ha så mycket membranåta som ska förflyttas är högtalarna förhållandevis lätt drivna. De kan uppnå ljudtryck på smått smärtsamma 117 dB, men trivs bättre med 250 watts förstärkarkraft än 50. Eftersom de är ganska så stora, och nästan 70 cm djupa, bör de ställas en liten bit från bakväggen för att basen ska hamna i balans med resten.

Basreflexporten till det ena baselementet sitter praktiskt nog på framsidan (bredvid vattenpasset som visar om högtalarna står i väg) medan det andra baselementet har sin egen port på ovasidan av kabinettet, bakom det cyklopliknande Uni-Q-huset på toppen.

Högtalarna, som levererades färdiginspelade, låter så fantastiskt levande och öppet att jag knappt har hört på maken. Varje inspelning är rena uppenbarelsen. Oavsett genre.

Ljudbilden på Robert Plant och Alison Krauss "Raising Sand" är vad man lugnt kan kalla för mörkt klingande, nästan innesluten. Riktigt bra High End-högtalare lyckas skala bort det yttersta lagret av musiken och öppnar upp den här inspelningens

ljudbild, men jag har aldrig hört det så bra som med KEF-högtalarna. I "Polly Come Home" (skivans fjärde spår) låter Plants röst mycket klarare och rumsdefinitionen – placeringen av musiker och instrument – är mycket tydligare än jag hört med någon annan högtalare.

Klangnyanserna i Krauss röst presenteras glasklart. Musiken känns nytvättad. Och ännu större blev förvåningen med krävande pianostycken. Ljudprövningen från Keith Jarrett trios "Yesterdays – Stella By Starlight", sitter som gjuten. Den stora Steinway-flygeln har aldrig låtit större – eller mer realistiskt. Pianots lägsta oktav har ett klangdjup med ett ändlöst spektrum av fylliga nyanser och det känns som om luften i rummet blir synlig av vibrationerna från vänsterhandens bastakter. Lite längre fram på samma spår hamrar Jack DeJohntettes 5x8-tums Sonor-virveltrumma som ett tungt maskingevär. Man känner trumslagen i magen, samtidigt som högtalarna aldrig snubblar eller missar i vare sig tempo eller precision.

SACD-inspelningen av Tor Espen Aspaas på 2L blir fullständigt avklädd – i ordets mest positiva bemärkelse – av KEF:s nästan gränslösa transparens. Inspelningen är rikare på detaljer än ECM-inspelningen med Keith Jarrett trio från 2001. Även här är ljudbildens skala generös nog att ge Steinway-flygeln den storlek den behöver för att ge musikupplevelsen realism. Men högtalarnas överväldigande dynamiska kontrast är ännu bättre, på inspelningen av Rossinis "Sonate per Archi" i G-dur tog den mig verkligen med storm. Just detta stycke har jag aldrig hört återgivet mer levande, med en fantastisk tredimensionalitet i en nästan gränslöst djup ljudbild. Det känns som man kan resa sig upp och gå runt mellan musikerna i rummet.

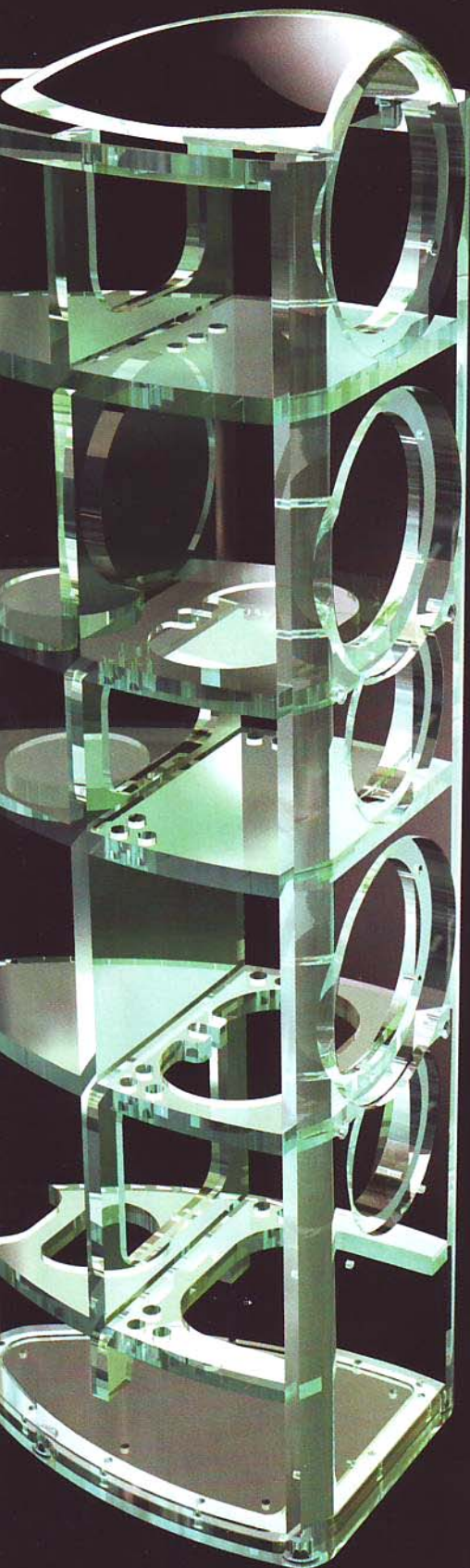
Denna säregna förmåga att skapa en

REFERENCE

Omfattande förstärkning av kabinettet dämpar resonanser. De sammanlaggt tre baselementen har membran av förstärkt pappersfiber och täcker frekvenser från 40 till 350 Hz. Men högtalarnas nedre basfrekvens är så låg som 26 Hz – fast då med –6 dB i frekvensrespons. Vilket tyder på att högtalarna rullar av snyggt i basen från 40 till 26 Hz. Och sträcker sig fint över alla kritiska basfrekvenser bortsett från äkta djupbas (under 20 Hz) som är nödvändigt om man ska täcka hela registret på exempelvis en orgel.

realistisk rums känsla upprepar sig på CD efter CD. Bob Dylans "Political World" och "Man With The Long Black Coat" från SACD-utgåvan av skivan Oh Mercy är ett annat exempel. Ljudbilden är bred och djup – och bergfast. Musiken vilar på ett stabilt basfundament och ett orgelverk av Bach, som nästan höll på att skruva loss glödlamporna ur sina socklar, saknade bara subbasfrekvenserna. En liten snabbkoll visade att jag hade en nästan snörrät basåtergivning ned till 50 Hz, med en marginell förlust av styrka vid 40 Hz och inte någon betydande förlust av effektivitet förrän vid 31,5 Hz i mitt rum. Det är rikligt med basräckvidd för att vara hemma hos mig, men alltså en halv oktav för lite för exempelvis orgelmusik.

Ändå är basresponsen och framför allt precisionen fullt i klass med Sonus faber Amati Anniversario och Piega CL 90X, men KEF-högtalarna har mer kraft i basdynamiken. Reference 207/2 låter så neutralt man kan hoppas på från en så komplex konstruktion men eftersom den dynamiska kontrasten är så stor blir den aldrig tråkig att lyssna på. Dessutom lyckas den återge musiken med finesse, vilket både jazz och klassisk musik verkligen visade. Antony And The Johnsons version av "Knocking on Heaven's

Door" låter så varmt och känsligt framför att konsertkänslan är påtaglig. Samme man får håren att resa sig i nacken på mig med starka vokalprestationer på låtar som "Kiss My Name". Mer trovärdiga vokalprestationer har jag bara hört på Martin Logan Summit.

Den fysiska musikförmedlingen är färglös, men inte tandlös. KEF:s Uni-Q-element är enligt mig det avgjort mest lyckade koaxialelement som finns på marknaden i dag. Det saknar bara lite av elektrostaternas eller bandedementens viktlösa luftighet för fullständig perfektion.

Referensklass

KEF Reference 207/2 har hårda rivaler i prisklassen på enskilda områden av musikåtergivningen. Några har djupare bas, andra luftigare diskant, och några har en varmare – och mer färgad – klang som många föredrar. Men som ofärgad och neutral musikförmedlare är detta en av de bästa högtalarna jag har hört, och sammantaget den bästa av dem alla. I prisklassen. Har man plats – och råd – är Reference 207/2 en av de absolut bästa referenshögtalarna som finns. Och det bästa av allt är att den aldrig blir tråkig att lyssna på.

Ljudkvalitet ★★★★★ Funktionalitet ★★★★★☆ Användning ★★★★★ Kvalitetsintryck ★★★★★	BILD & LJUD hemma ★★★★★
+ Gudomlig musikförmedlare. Silkeslen finesse. Mäktig basåtergivning. Elegant kvalitetskänsla.	- Saknar äkta djupbas. Platskrävande.
Pris: 240 000 kr Importör: Digitalbild www.digitalbild.se	

TEKNIK

KEF Reference 207/2 är allt annat än en fyrkantig låda med dyra element. Det massiva kabinettet är kraftigt uppstatat invändigt för att dämpa resonanser, vilket bidrar till vikten på 66 kilo. Styck. De dubbla 10-tumbasarna är monterade i var sin kammare och har var sin basreflexport, den ena på toppen och den andra på fronten. Elementen har en så kallad Faraday-ring för att dämpa magnetisk interferens från de starka magneterna som driver membranens talspoler.

